

Arrest

nr. 212 567 van 20 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155 b 101
5100 JAMBES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 6 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [K.]
voornaam: [D.]
[...]
nationaliteit: Oekraïne

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 10/05/2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkens heeft meerdere aanvragen op basis van art9bis ingediend dewelke alle negatief werden afgesloten waarvan de laatste op 14/08/2015.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dewelke hem betekend werden in het kader van deze aanvragen. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van "het beginsel van behoorlijk bestuur". Hij betoogt tevens dat er sprake van een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker zet zijn middel uiteen als volgt:

"1.

Dat de verzoeker getrouwd is met Mevrouw [P.] en zij drie kinderen hebben.

Deze drie kinderen gaan in België naar school en zijn perfect geïntegreerd (stuk 2).

2

Dat de tegenpartij dit moest weten. Dat de bestreden beslissing slechts verwijst naar het feit dat aangezien het gezin illegaal in België verblijft, artikel 8 EVRM niet kan worden toegepast.

Dat dit een foute redenering is aangezien artikel 8 EVRM geen voorwaarde bevat die haar toepassing slechts laat gelden indien de betrokkenen legaal zijn.

Dat het privéleven van verzoeker beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Dat tegenpartij de situatie van verzoeker had moeten analyseren met betrekking tot artikel 8 EVRM.

Dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat er in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het belang van nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de bestreden beslissing het beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en proportionaliteit schendt.

Dat tegenpartij niet kon overgaan tot betekening zonder de integratie van de verzoeker in België in acht te nemen.

Dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens waarvan zij kennis had op het ogenblik van het nemen van haar beslissing, met name het familieleven van verzoeker,

Dat Uw Raad op 18.12.14 aangaf dat:

"Aangezien de verzoekende partij nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland', § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37). De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).

Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dat wordt overigens niet ontkend in de nota. Op ci een enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 van het EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het middel is in de besproken mate gegrond. (RvV, nr. 135 526 van 18 december 2014)

Dat de motiveringsplicht geschonden werd en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden.

Aangezien het verplicht is voor de administratieve overheden om de bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren zodat: " De opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen";

Dat het in dit opzicht niet voldoende is om alleen naar het artikel van de wet te wijzen waarop de bestuurshandeling gebaseerd is. De feiten die er naartoe geleid hebben de wet toe te passen moeten

ook vermelde worden. De juridische redenering van het bestuursorgaan moet worden blootgesteld zodat ze begrepen kan worden door de individu en door de rechter gecensureerd kan worden. (S.SAROLEA, « La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité », J.T. 1997, n°5834, p. 165) ;

Aangezien de bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten enkel rechtvaardigt door het feit dat het legaal verblijf van verzoekster in België verstreken zou zijn;

Dat zodoende tegenpartij het beginsel van de zorgvuldigheid zoals het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen schendt;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven werd zonder een gepaste onderzoek naar alle elementen van de zaak die ter kennis waren van verwerende partij op het ogenblik dat zij een beslissing nam;

Inderdaad « l'ordre de quitter le territoire délivré sur la base de l'article 7 de la loi précitée est une mesure de police par laquelle l'autorité constate une situation visée par cette disposition » (« vrije vertaling : « het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op basis van artikel 7 van voornoemde wet is een ordemaatregel door middel van dewelke de overheid een situatie gevisieerd door deze bepaling vaststelt ») (RW, n° 14727, §3.1.2);

Toch heeft Uw Raad tegelijkertijd er aan herinnerd dat:

« L'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) » ;

(vrije vertaling : « de administratieve overheid blijft, ten titel van algemene verplichting tot formele motivering en van behoorlijk bestuur die op haar rusten, wanneer zij eender welke beslissing neemt, gehouden te statuëren rekening houdend met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat zij statueert (...) ») (RVV, n°14727, §3.1.3) ;

Dat Uw Raad ook onderstreept heeft dat: "L'autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu'il existe des indications sérieuses et avérées d'une possible violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH » (CCE 24.538, 13.03.2009);

Dat het onbetwistbaar is dat tegenpartij de motiveringsplicht geschonden heeft en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden;

In het dossier MUGENZI/Frankrijk no 52701/09, van 10 juli 2014, heeft het Europese hof voor Mensenrechten verklaard dat het zich laattijdig uitspreken over de gezinshereniging van de verzoeker als gevolg had dat het artikel 8 EVRM geschonden was.

« 61. Enfin, la Cour constate qu'il aura fallu plus de cinq ans pour que le requérant soit fixé sur son sort. Elle estime qu'il s'agit d'un délai excessif, eu égard à la situation particulière du requérant et à l'enjeu de la procédure de vérification pour lui.

62. Compte tenu de ce qui précède, et malgré la marge d'appréciation de l'État en la matière, la Cour estime que les autorités nationales n'ont pas dûment tenu compte de la situation spécifique du requérant, et conclut que la procédure de regroupement familial n'a pas présenté les garanties de souplesse, de célérité et d'effectivité requises pour faire respecter le droit du requérant au respect de sa vie familiale garanti par l'article 8 de la Convention. Pour cette raison, l'Etat a omis de ménager un juste équilibre entre l'intérêt du requérant d'une part, et son intérêt à contrôler l'immigration d'autre part. Partant, il y a eu violation de l'article 8 de la Convention. »

[http://hudoc.echr.coe.int/enq#{\"itemid\":\[\"001-145356\"1\]}](http://hudoc.echr.coe.int/enq#{\)

2.

Een terugkeer naar Oekraïne kan voor de verzoeker bepaalde gevaren inhouden die de schending van artikel 3 EVRM als gevolg hebben.

In dit punt gaat men in over de algemene situatie in Oekraïne en de militaire dienst.

Er is hier geen spoor van terug te vinden in de bestreden beslissing. Inderdaad, blijkt uit de beslissing dat de verwerende partij geen aandacht heft besteed aan dit asielmotief en het niet heeft behandeld.

Nochtans houdt de vrees van de verzoeker stand. Hij zou inderdaad kunnen opgeroepen worden voor de militaire dienst aangezien in Ukraine geen duidelijke richtlijnen bestaan over wat de voorwaarden zijn om deel uit te maken van het leger.

De verwerende partij zou dit moeten weten indien zij onderzoek had gedaan naar dit motief.

Onderstaande bronnen bevestigen ons standpunt en tonen aan dat zelfs de verzoeker zou kunnen worden opgeroepen voor de militaire dienst in geval van terugkeer. Zijn ouderdom zal hier bv. geen obstakel vormen.

> Over de voorwaarden om de militaire dienst uit te oefenen :

• <https://www.rt.com/news/224347-ukraine-mobilization-intensified-shelling/>:

"Those eligible for draft are primarily reserve servicemen aged from 25 to 60"

(vrije vertaling: Wie in aanmerking komt voor het ontwerp van zijn voornamelijk te reserveren militairen leeftijd 25-60)

• <http://www.newsweek.com/ukraine-armed-forces-set-call-female-citizens-aged-20-50-new-recruitment-cycle-304276>:

"...The Ukrainian army consists primarily of men aged 18-60 years old, however, according to Talaylay, any servicemen between the ages of 50 and 60 are not obliged to serve in the military during the call-up but have chose to do so voluntarily..."

(vrije vertaling: De Oekraïense leger bestaat voornamelijk uit mannen van 18-60 jaar oud , maar volgens Talaylay , worden alle militairen in de leeftijd tussen 50 en 60 zijn niet verplicht om te dienen in het leger tijdens de call - up , maar hebben ervoor gekozen om dit vrijwillig te doen)

We benadrukken het feit dat de verzoeker werd geboren in het 1987 en vandaag de dag dus 30 jaar oud is.

> Over de oorlogstoestand in Oekraïne:

Maar de Oekraïense oorlog met Rusland houdt nog steeds stand en een militaire dienst beginnen in deze omstandigheden kan dus leiden tot levensgevaarlijke situaties,

Inderdaad, de volgende bronnen tonen aan dat er nog veel geweld gaande is :

• Putin deploys troops to Ukrainian border in response to NATO exercises in Poland where thousands of troops continue to display military skills to send warning to Russia:

<http://www.dailymail.co.uk/news/article-3630064/Putin-deploys-troops-Ukrainian-border-respons-NATO-exercises-Poland-thousands-troops-continue-display-militaryskills-send-warning-Russia.html>

• Inside the Ukrainian special forces fight against separatists - and their own government: <https://www.washingtonpost.com/news/checkpoint/wp/2015/11/12/for-ukrainians-special-forces-a-war-of-misuse-and-ill-supply/>

• UN Sees Threat of Protracted War in East Ukraine Conflict:

<http://www.voanews.com/content/un-sees-threat-protracted-war-east-ukraine-conflict/3360739.html>

• On Russia's Ongoing Violations in Ukraine: Statement to the PC: <https://osce.usmission.gov/russias-ongoing-violations-ukraine-statement-pc-4-3/>

• OHCHR: Restricted Movement, Torture, Disappearances Ongoing in Ukraine Conflict: <http://www.iircenter.org/2016/06/14/ohchr-restricted-movement-torture-disappearances-ongoing-in-ukraine-conflict/>

Er valt geen enkele observatie terug te vinden wat betreft de militaire dienst en nog minder met betrekking tot de gevaren en de schending van artikel 3 van het EVRM die hieruit zou kunnen voortvloeien.

3.

Aangezien, het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie als volgt luidt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. [...]

Dat verzoekende partij van mening is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

Dat in casu artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden zijn;

Dat Uw Raad op 28.01.2016 aangaf dat:

"Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijks anders had kunnen zijn mocht zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van het hoorrecht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M. G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een

andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M. G. e.a., ro. 40).

Dat verzoekster, indien zij gehoord werd, had kunnen aangeven dat zij zwanger was en dat haar man al jaren in België verblijft en al jaren heeft gewerkt, maar nu tijdelijk werkloos is.

Dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens waarvan zij kennis had op het ogenblik van het nemen van haar beslissing;

Dat de motiveringsplicht geschonden werd en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden.

Dat Uw Raad onderstreept heeft dat: "L'autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu'il existe des indications sérieuses et avérées d'une possible violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH » (CCE 24.538, 13.03.2009);".

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze is genomen. Er wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum. Hierbij wordt nog gemotiveerd dat ook de gezinsleden van verzoeker onder bevel staan om het grondgebied te verlaten, en hier illegaal verblijven, zodat geen sprake is van een scheiding van de gezinsleden. Verweerder is van mening dat het gehele gezin in het herkomstland een nieuwe toekomst kan opbouwen. In deze situatie acht hij de beslissing niet strijdig met artikel 8 van het EVRM. Dit zijn de determinerende motieven waarop het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Er dient tevens te worden geduïd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder in een bestuurlijke beslissing steeds moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM, hem niet verhinderen om een bepaalde beslissing te nemen. Deze verdragsbepalingen voorzien zelf niet in een bijkomende formele motiveringsplicht (RvS 28 november 2017, nr. 239.974; RvS 20 juni 2017, nr. 238.570). Ook uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan op zich geen aanvullende motiveringsplicht worden afgeleid (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)). Verzoeker kan bovendien niet ernstig betwisten dat uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk een zekere belangenafweging blijkt wat betreft zijn gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen in België.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. Waar verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.”

Verzoeker betwist als dusdanig niet dat hij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in België of om er zich te vestigen en evenmin dat hij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, meer bepaald een geldig paspoort en een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Hij stelt echter dat verweerder niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. Hij verwijst hierbij naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Nu de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is voor zover *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* zich hiertegen niet verzetten, dringt een onderzoek van deze ingeroepen schendingen zich op.

2.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat niet. Een blote bewering of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Indien een begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Verzoeker stelt dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden gelet op de algemene situatie in Oekraïne en de militaire dienst in dit land. Hij stelt dat hij *“zou [...] kunnen opgeroepen worden voor de militaire dienst aanzien in Ukraine geen duidelijke richtlijnen bestaan over wat de voorwaarden zijn om deel uit te maken van het leger”*. Hij verwijst naar meerdere online artikelen inzake de militaire dienst en de oorlog tussen Oekraïne en Rusland, waaruit moet blijken dat het Oekraïense leger voornamelijk bestaat uit mannen tussen 18 en 60 jaar en het conflict tussen Rusland en Oekraïne nog steeds actueel is. Verzoeker brengt evenwel geen concreet begin van bewijs naar voor dat hijzelf bij een terugkeer naar Oekraïne in het leger dienst zal moeten nemen. Hij geeft enkel aan dat het Oekraïense leger voornamelijk bestaat uit mannen tussen de 18 en 60 jaar oud, waarbij hij erop wijst dat hij 30 jaar is, en dat er

geen duidelijke richtlijnen bestaan over de voorwaarden om deel uit te maken van het leger. Hiermee toont verzoeker nog niet aan dat hij persoonlijk bij terugkeer naar zijn herkomstland een ernstig en reëel risico loopt om legerdienst te moeten doen, laat staan dat hij op enigerlei wijze uiteenzet waarom een verplichte legerdienst dan een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij op enigerlei manier verwickeld zal geraken in het internationale conflict tussen Oekraïne en Rusland en dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoeker betwist in dit verband het gestelde in de nota ook niet dat hij op geen enkel ogenblik tijdens zijn jarenlange verblijf in België een verzoek om internationale bescherming indiende in het kader waarvan hij een dergelijke vrees naar voor bracht of naar voor had kunnen brengen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op een privé- en gezinsleven in België, waar hij in dit land verblijft samen met zijn echtgenote en hun drie kinderen. Hij wijst erop dat zijn kinderen school lopen in België en hier perfect geïntegreerd zijn. Hij betoogt dat artikel 8 van het EVRM geen voorwaarde bevat dat de toepassing ervan slechts geldt voor zover de betrokkenen legaal in België verblijven. Hij is van oordeel dat zijn privéleven wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM en dat verweerder zijn integratie en familieleven in acht had moeten nemen.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker, zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen wordt in de bestreden beslissing op zich niet betwist. In deze beslissing kan immers het volgende worden gelezen: *“Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.”* Verzoeker kan dan ook evenmin dienstig voorhouden als zou dit gezinsleven niet in rekening zijn gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing of als zou geen toetsing aan artikel 8 van het EVRM hebben plaatsgevonden.

Op lezing van deze motivering dient ook te worden aangenomen dat het bestuur niet zozeer stelt dat artikel 8 van het EVRM niet speelt in de thans voorliggende situatie gelet op het illegale verblijf van de verschillende gezinsleden in België, zoals verzoeker voorhoudt, maar wel dat in casu de bestreden beslissing niet strijdig is met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM waar alle gezinsleden illegaal in België verblijven en het grondgebied moeten verlaten, verzoeker niet wordt gescheiden van zijn gezinsleden en de gezinsleden hun gezinsleven kunnen verderzetten in hun herkomstland.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3

oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geenszins betwist dat zowel hij als zijn gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven. Er blijkt niet dat de bestreden beslissing tot doel of gevolg heeft dat verzoeker zal worden gescheiden van zijn gezinsleden, die samen met hem het grondgebied moeten verlaten. Verzoeker geeft op zich evenmin aan dat er dan ernstige hinderpalen spelen die verhinderen dat het gezinsleven wordt verdergezet in het herkomstland. Hij wijst weliswaar op het gegeven dat zijn kinderen school lopen in België, maar er blijkt niet dat de kinderen hun scholing dan niet kunnen verderzetten in het herkomstland. In dit verband worden geen concrete argumenten naar voor gebracht. Een loutere algemene en niet onderbouwde stelling dat de kinderen zijn geïntegreerd in België wijst evenmin op concrete en noemenswaardige hinderpalen voor een verderzetting van het gezinsleven in het land van herkomst. Er worden ook geen concrete argumenten naar voor gebracht dat in deze situatie de belangen van deze kinderen zouden worden geschaad.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker, samen met zijn gezinsleden, al vijf maal een aanvraag heeft ingediend om te worden gemachtigd tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In een beslissing tot onontvankelijkheid van 31 januari 2013 werd reeds gemotiveerd dat de scholing van de kinderen in België een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag niet in de weg staat. In een beslissing van 18 september 2014 werd het volgende gesteld: "*Certains éléments tels que la longueur du séjour, l'intégration, le fait de ne dépendre d'aucune instance sociale, d'être de conduite et de moralité irréprochable, le fait que deux des enfants soient nés sur le territoire et la scolarisation des enfants ont déjà été examinés et jugés irrecevables lors d'une décision du 31/01/2013, notifiée le 12/02/2013. Etant donné qu'il n'y aurait pas d'appréciation différente de celle de la précédente décision, il n'y a pas lieu de réexaminer lesdits éléments. D'autant plus que la requête en annulation introduite au Conseil du Contentieux des Etrangers contre cette décision par les intéressés en date du 25/02/2013 a été rejetée par le dit Conseil du Contentieux des Etrangers par l'Arrêt n° 118615 du 10/02/2014.*" Aldus blijkt dat er al meermaals rekening is gehouden met het element dat de kinderen van verzoeker in België school lopen en dat er altijd is besloten om toch een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Verzoeker laat na om in zijn middel te verduidelijken waarom er nog met dit element specifiek rekening had moeten worden gehouden of op welke wijze de situatie op heden veranderd is zodat een nieuwe beoordeling zich opdrong. Verzoeker weerlegt het motief niet dat hij samen met het gezin een nieuwe toekomst kan uitbouwen in het land van herkomst.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat geen correct evenwicht werd gevonden tussen zijn gezinsleven en het algemeen belang, waar werd overwogen dat de verschillende gezinsleden in illegaal verblijf zijn en dus het grondgebied moeten verlaten, verzoeker dan ook niet van zijn gezinsleden wordt gescheiden en zij hun gezinsleven kunnen verderzetten in hun herkomstland.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest van het EHRM van 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, n° 52701/09 en stelt dat het zich laatsttijdig uitspreken over een gezinshereniging een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, wijst de Raad erop dat verzoeker niet verduidelijkt waarom hij zich wenst te beroepen op dit arrest. De thans bestreden beslissing is een verwijderingsbeslissing die niet werd genomen na het negatief afsluiten van een aanvraag tot gezinshereniging. Uit het administratief dossier blijkt overigens niet dat verzoeker ooit al een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Hij geeft zelf ook reeds aan dat zowel hij als zijn gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven. Er blijkt niet dat verzoeker zich dienstig op deze rechtspraak kan beroepen.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet verduidelijkt waaruit zijn integratie in België dan precies bestaat en welke beschermenswaardige banden hij met dit land dan concreet heeft opgebouwd.

Hiermee toont hij niet aan dat hij in België hechte en duurzame banden heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen, zodat evenmin blijkt als zou hiermee dan ten onrechte geen rekening zijn gehouden. Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, ook dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoeker, die er al niet in slaagt een concreet privéleven aan te tonen, overtuigt geenszins dat zijn concrete zaak dan alsnog zou getuigen van de uitzonderlijke omstandigheden die kunnen maken dat in zijn zaak anders zou moeten worden geoordeeld.

Verzoeker toont een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonbaar dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In casu leert een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat het gezinsleven van verzoeker wel degelijk in rekening is gebracht en een toetsing werd doorgevoerd aan artikel 8 van het EVRM.

2.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet verder worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht tot wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen, zodat niet kan worden besloten tot een schending van het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.8. Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §'n 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22

november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft het hoorrecht tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Het beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

In casu voert verzoeker de schending van de hoorplicht aan ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Verzoeker stelt dat hij, indien hij was gehoord, het volgende had kunnen aangeven: “*dat zij zwanger was en dat haar man al jaren in België verblijft en al jaren heeft gewerkt, maar nu tijdelijk werkloos is*”. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen man, maar wel een echtgenote heeft en dat het biologisch onmogelijk is voor verzoeker als man om zelf zwanger te zijn. Voor zover dit een materiële misslag kan zijn, stelt de Raad ook vast dat verzoeker dan geen enkel stavingstuk voorlegt van een mogelijke zwangerschap van zijn echtgenote. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert verder dat reeds rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoekers echtgenote ook in België verblijft. Verzoeker beperkt zich daarnaast tot een loutere bewering dat hij (of zijn echtgenote) dan jarenlang zou hebben gewerkt in België en enkel tijdelijk werkloos is. Hun illegale verblijfssituatie staat een officiële tewerkstelling ook in de weg. Ook op dit punt overtuigt verzoeker niet dat hij, indien gehoord, nog relevante gegevens naar voor had kunnen brengen die het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

2.2.9. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.10. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS